

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 63/2018-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Rudolf Adamčík, advokátska kancelária, s. r. o., Liptovská 2/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Rudolf Adamčík, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 10 Co 73/2015-350 z 30. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 19. septembra 2017, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 73/2015-350 z 30. septembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní o ochranu osobnosti sa sťažovateľka ako žalobkyňa satisfakčnou žalobou domáhala na súde ochrany osobnosti

podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a svoje právo odôvodnila neoprávnenými zásahmi do práva na ochranu jej podobizne, keď poukazovala na skutočnosť, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), aj po skončení zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania naďalej bez súhlasu sťažovateľky po dobu niekoľkých mesiacov neoprávnené používala podobizeň sťažovateľky na reklamné účely v billboardovej reklame „[REDAKOVANÉ]“ a po dobu niekoľkých rokov po skončení zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania používala podobizeň sťažovateľky bez jej súhlasu na webovej stránke a Facebooku žalovanej na reklamu a propagáciu produktov, s ktorými žalovaná obchoduje. Sťažovateľka poukazovala na skutočnosť, že žalovaná používala v rámci tejto internetovej reklamy produktov, s ktorými obchoduje, jej podobizeň bez jej súhlasu aj na reklamu afrodisiak, v dôsledku čoho bola znížená sťažovateľkina česť, vážnosť a dôstojnosť vo sfére jej spoločenskej platformy (priatelia, známi a pod.).

2.1 Okresný súd Martin (ďalej len „okresný súd“) žalobu sťažovateľky v plnom rozsahu zamietol rozsudkom č. k. 5 C 37/13-269 zo 17. septembra 2014 s odôvodnením, že podobizeň sťažovateľky ako žalobkyne používala žalovaná na základe licenčnej zmluvy s autorom fotografie [REDAKOVANÉ], a ďalej s odôvodnením, že nebolo zistené použitie podobizne sťažovateľky na propagáciu afrodisiak zo strany žalovanej.

2.2 Proti prvostupňovému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil v plnom rozsahu rozsudok okresného súdu, a to s odôvodnením:

«Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

V súvislosti s billboardovou propagáciou produktu odporcu [REDAKOVANÉ] využívajúcou podobizeň navrhovateľky nedošlo zo strany odporcu k žiadnemu konaniu, ktoré by zakladalo zásah do osobnostných práv navrhovateľky. Nebolo nielen preukázané, ale ani navrhovateľkou konkrétne skutkovo tvrdené, že by odporca v období po 30.9.2012, t.j. po ukončení zmluvy o spolupráci dojednal s reklamnými, či inými agentúrami „prevádzkujúcimi“ billboardové plochy propagáciu dotknutého produktu alebo iných svojich produktov s využitím podobizne navrhovateľky. Rovnako navrhovateľka ani len

netvrdila, že by v rámci billboardovej kampane bola jej podobizeň vyobrazená tak, že by bola/mohla byť jej osoba spájaná s iným produktom odporcu ako produktom [REDACTED].

Náležitou je taktiež argumentácia odporcu, že navrhovateľka si neuplatnila v rámci dohody o spolupráci požiadavku okamžitého skončenia propagácie produktu [REDACTED] s jej podobizňou po uplynutí doby, na ktorú bola dohoda o spolupráci uzavretá, t.j. po 30.9.2012. Neobstoí tvrdenie navrhovateľky, že bolo „vecou“ odporcu uvedené dojednať s reklamnými partnermi. Takáto povinnosť odporcu zo zmluvy o spolupráci nevyplýva a navrhovateľka ani len neuvádza, na akom zmluvnom, resp. inom právnom, základe by mala dotknutá povinnosť zaťažovať navrhovateľa. Naproti tomu odporca preukázal, že billboardovú kampaň kontrahoval len na obdobie do 30.9.2012.

Nad bezprostredný rámec odvolania krajský súd dodáva, že je všeobecne známou skutočnosťou, že billboardové reklamy zostávajú na jednotlivých pútačoch/nosičoch aj v čase, keď už nie sú aktuálne (napr. billboardy spojené s volebnými kampaňami kandidátov, resp. politických strán a hnutí v rámci rôznych volieb, či reklamy na rozličné kultúrne a športové podujatia).

Navrhovateľka zásah do jej osobnostných práv (prioritne) spájala s tým, že odporca po uplynutí doby, na ktorú bola uzavretá zmluva o spolupráci, používa na svojich webových stránkach jej podobizeň na propagáciu aj ďalších produktov, predovšetkým afrodisiak. Na dosiahnutie úspechu v konaní pri takejto konštrukcii podstaty svojho nároku na nemajetkovú ujmu (mimo vyššie rozoberanej súvislosti billboardovej kampane) bolo povinnosťou navrhovateľky preukázať, že po 30.9.2012 došlo k zmene webových stránok odporcu v tom smere, že jej podobizeň je používaná nielen v súvislosti s propagáciou produktu [REDACTED], ale aj v spojitosti s propagáciou afrodisiak.

Predmetné dôkazné bremeno zo strany navrhovateľky unesené nebolo. Navrhovateľka neprodukovala (a to ani vo forme označenia dôkazu) žiaden dôkaz o tom, akým spôsobom bola jej podobizeň využívaná na propagovanie produktu [REDACTED] na webových stránkach odporcu do 30.9.2012. Inými slovami, nepreukázala, že by po uvedenom dátume odporca začal využívať jej fotografiu na propagáciu aj afrodisiak, či aspoň to, že došlo k takej zmene vizuálnej podoby webových stránok odporcu, v zmysle ktorej podobizeň navrhovateľky - na rozdiel od predchádzajúceho stavu - slúži k propagácii aj afrodisiak. Obdobne navrhovateľka konkrétne skutkovo netvrdila, v čom vizualizácia

webových stránok odporcu mala odporovať dojednaniám pod bodom 2 Prílohy č. 1 ku zmluve o spolupráci.

Dokonca z hľadiska konkrétnych skutkových tvrdení navrhovateľka až v odvolacom konaní po prvý krát výslovne uviedla, že po 30.9.2012 došlo k zmene webovej stránky odporcu a používanie podobizne navrhovateľky v jednom okne s afrodiziakami bolo/je „systémové a trvalé“. Takto skutkovo svoj nárok navrhovateľka však nevymedzila v návrhu na začatie konanie, ani v rámci výsluchu na pojednávaní dňa 28.5.2013 a napokon ani v záverečnom vyjadrení (ktorého písomná podoba je založená na č. l. 250 až 253). Aj pokiaľ by odvolací súd pripustil, že z celkového kontextu vyjadrení procesnej strany navrhovateľky nejde o novú - v odvolacom konaní neprípustnú skutočnosť (§ 205a O.s.p.), nič by to nezmenilo na vyššie uvedenom konštatovaní o neunesení dôkazného bremena navrhovateľkou o (tvrdenej) zmene webových stránok odporcu.

Z konštatovaných dôvodov je vecne správnym rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu navrhovateľky. Bez ohľadu na zásadné stanovisko v merite veci krajský súd dopĺňa niekoľko poznámok k širším súvislostiam prejednávaného prípadu.

Je síce náležitým vyjadrenie navrhovateľky, že uplatňovanie finančnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je podmienené súčasným uplatňovaním nároku na ospravedlnenie a upustenie od neoprávneného zásahu, ale za situácie, kedy za úplne (kardinálne) neprípustné považovala ďalšie používanie svojej podobizne na webových stránkach odporcu, nezodpovedá jej v konaní opakovane prezentovanému postoju neuplatňovanie (aj) nároku na upustenie od neoprávnených zásahov. Vysvetlenie procesnej strany navrhovateľky v tom smere, že v prípade úspechu v konaní odporca od uvedeného sám upustí, (minimálne) vyznieva veľmi nepresvedčivo.

Primeraným je taktiež vyjadrenie navrhovateľky o rozdielnosti súhlasu s vyhotovením podobizne (fotografie) a súhlasu s jej ďalším používaním. Rovnako v tejto spojitosti navrhovateľka až v odvolaní jednoznačne tvrdí, že [REDACTED] (autorovi fotografie používanej na propagáciu produktu [REDACTED]) nedala súhlas na ďalšie použitie dotknutej fotografie. Uvedené však rozhodne nie je v súlade s výslovným vyjadrením bezprostredne navrhovateľky, ktorá na pojednávaní dňa 28.5.2013 vypovedala: „som súhlasila, aby boli fotografie použité v médiách, ale na účely pre mňa“. Hoci možno okresnému súdu vytknúť určitú nedôslednosť v tom zmysle, že nepožadoval spresnenie

predmetnej odpovede (osobitne, ak licenčnú zmluvu, ktorej sa takýto súhlas týkal, považoval za zásadnú), určite z daného vyjadrenia nevyplýva absolútny nesúhlas s ďalším použitím fotografie, ako sa snaží v odvolacom štádiu tvrdiť strana navrhovateľky.

Na druhej strane neobstoí ani tvrdenie odporcu, že po ukončení zmluvy o spolupráci, t. j. po 30.9.2012 už bola používaná v kampani len podobizeň navrhovateľky bez súvisiaceho (odporúčajúceho) sloganu. Z vykonaného dokazovania, osobitne z notárskych zápisníc osvedčujúcich podobu webových stránok je zrejmé, že napríklad 25.1.2013, či 12.2.2013 je na facebooku pri produkte [REDAKOVANÉ] uvedené „odporúča [REDAKOVANÉ]“. Nadväzne je na mieste konštatovať, že (minimálne) v danom rozsahu došlo zo strany odporcu k porušeniu zmluvného vzťahu s navrhovateľkou. Obdobne z hľadiska záväzkového vzťahu účastníkov odporca uspokojivo nevysvetlil, prečo súčasne s nekontrahovaním v období po 30.9.2012 ďalších billboardov s podobizňou navrhovateľky, neprestal v danom období používať jej podobizeň na propagáciu produktu [REDAKOVANÉ] aj na internete.»

2.3 Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6 Cdo 41/2016 z 25. mája 2017, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol.

3. Podľa sťažovateľky sa krajský súd vôbec nevysporiadal so zásadnou právnou námietkou sťažovateľky uvedenou v odvolaní, že podľa názoru žalujúcej strany skutočnosť, že zmluva o spolupráci z 1. januára 2012 uzavretá medzi žalovanou a agentúrou sťažovateľky ako žalobkyne neobsahovala dojednania, akým spôsobom mali byť odstraňované propagačné materiály s fotografiou obsahujúcou podobizeň sťažovateľky, nie je v žiadnom prípade okolnosťou vylučujúcou neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu jej podobizne. Bolo vecou žalovanej, aby si dohodla s billboardovými spoločnosťami taký postup, aby po 30. septembri 2012 nebola podobizeň sťažovateľky neoprávnene používaná na reklamné účely žalovanej, t. j. po 30. septembri 2012 trvajúce zverejnenie reklamy na billboardoch. Skutočnosť, že zmluva o spolupráci z 1. januára 2012 nadväzovala na predchádzajúcu zmluvu o spolupráci medzi účastníkmi konania bez prerušenia spolupráce, podľa sťažovateľky takisto nie je skutočnosťou oprávňujúcou žalovanú používať podobizeň sťažovateľky na reklamu na billboardoch po 30. septembri 2012. Poznámku krajského súdu, že je bežné ponechávať na billboardoch aj po voľbách podobizne kandidátov, resp.

predvolebnú propagáciu politických strán považuje sťažovateľka za úplne nepreskúmateľnú z hľadiska vzťahu k prejednávanej veci.

3.1 Podľa sťažovateľky je nelogické a nepreskúmateľné, prečo mala byť sťažovateľka ako žalobkyňa zaťažená dôkazným bremenom na preukázanie skutočnosti, že počas platnosti zmluvy o spolupráci nebola jej podobizeň na webových stránkach žalovanej používaná na propagáciu afrodisiák, keď táto skutočnosť nikdy nebola medzi účastníkmi sporná, sťažovateľka takú skutočnosť netvrdila (namietala takú reklamu s použitím jej podobizne až po 30. septembri 2012) a žalovaná popierala použitie podobizne sťažovateľky na propagáciu afrodisiák generálne aj po 30. septembri 2012. V tomto smere sťažovateľka poukazuje na zásadu kontradiktórnosti súdneho konania a súčasne poukazuje na to, že nemožno od nej požadovať, aby preukazovala, že sa niečo nestalo (nie je to napokon ani technicky možné). Naopak, žalovaná, ak by sa tak skutočne stalo, mala preukázať, že podobizeň sťažovateľky používala už pred 30. septembrom 2012 na propagáciu afrodisiák. Podľa mienky sťažovateľky je však nepreskúmateľné, prečo krajský súd nepovažoval v tejto súvislosti za neoprávnený zásah používanie podobizne sťažovateľky aj na produkt „[REDACTED]“ po skončení zmluvy o spolupráci, teda po 30. septembri 2012. Použitie podobizne sťažovateľky na propagáciu afrodisiák po 30. septembri 2012 bolo pritom podľa sťažovateľky preukázané ňou predloženými notárskymi zápisnicami. Závery krajského súdu o dôkaznom bremene sťažovateľky ako žalobkyne sú aj z tohto aspektu podľa jej názoru nepreskúmateľné a nezrozumiteľné.

3.2 Podľa sťažovateľky z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je preskúmateľné, prečo krajský súd nepovažuje situáciu používania podobizne sťažovateľky v období po 30. septembri 2012 na reklamné účely žalovanou za neoprávnený zásah do jej práva na ochranu podobizne.

3.3 Na základe uvedeného je sťažovateľka presvedčená, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené jej ústavné právo na súdnu ochranu, riadny a spravodlivý proces, ďalej, že krajský súd neposkytol napadnutým rozsudkom vychádzajúcim podľa sťažovateľky z nesprávnych skutkových zistení nemajúcich oporu vo vykonanom dokazovaní a z nesprávneho právneho posúdenia veci ochranu jej ústavnému právu na

nedotknuteľnosť osoby (ochranu podobizne) a právu na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti v spoločnosti, ako aj právu na ochranu súkromia.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Porušiteľ, Krajský súd v Žiline, rozsudkom zn. 10 Co/73/2015-310 zo dňa 30. septembra 2015 porušil právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zakotvené v Článku 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušiteľ, Krajský súd v Žiline, rozsudkom zn. 10 Co/73/2015-310 zo dňa 30. septembra 2015 porušil právo sťažovateľa na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena zakotvené v Článku 19, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo sťažovateľa na ochranu súkromia podľa Článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozhodnutie porušiteľa, rozsudok zn. 10 Co/73/2015-310 zo dňa 30. septembra 2015 sa týmto ruší a vec sa vracia porušiteľovi na ďalšie konanie.

Porušiteľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náklady právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní o ústavnej sťažnosti.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažnosť a s ňou spojené námietky sťažovateľky, v zmysle ktorých krajský súd napadnutým rozsudkom podľa jej právneho názoru porušil ňou označené ústavné práva na ochranu osobnosti a súdnu ochranu.

8. Vec sťažovateľky sa tak primárne týka otázky poskytnutia ochrany jej osobnostným právam v súdnom konaní v spore medzi sťažovateľkou a žalovanou ako podnikateľským subjektom, medzi ktorými v minulosti existoval odplatný zmluvný vzťah.

8.1 Judikatúra ústavného súdu v súvislosti s ochranou osobnosti akcentuje v širšej miere prevažne právne otázky súvisiace s preskúvaním rozhodnutí všeobecných súdov rozhodujúcich spory, v ktorých boli „v hre“ sloboda prejavu na jednej strane a ochrana osobnosti na strane druhej (II. ÚS 152/08, bod 21; II. ÚS 329/09 bod 38; IV. ÚS 492/2012, II. ÚS 647/2014, II. ÚS 191/2015, II. ÚS 184/2015).

8.2 Sťažovateľkina vec obohacuje judikatúru ústavného súdu v tom smere, že pred všeobecnými súdmi sa prejednával spor o ochranu osobnosti sťažovateľky ako žalobkyne v spojení s výkonom podnikateľskej činnosti žalovanej, ktorá svoj „produkt“ prezentovala na komerčnom trhu aj za pomoci vizuálneho zobrazenia sťažovateľky. Medzi sťažovateľkou a žalovanou existoval odplatný zmluvný vzťah týkajúci sa opísaných obchodných (marketingových) činností žalovanej v istom časovom úseku (do 30. septembra 2012).

8.3 Podstatou je teda identifikovať, akým konaním (príp. výkonom akého práva) malo podľa sťažovateľky dôjsť k zásahu či porušeniu jej osobnostných práv. Sťažovateľka uvádza, že tým konaním bolo použitie jej podobizne a mena na propagáciu produktov žalovanej bilbordovou kampaňou a prezentáciou produktov na internetových stránkach žalovanej aj po ukončení zmluvného vzťahu medzi ňou a žalovanou. Pôjde teda o stret výkonu dvoch ústavou zaručených práv – práva na ochranu osobnosti sťažovateľky a práva žalovanej na podnikanie za zákonom stanovených podmienok.

8.4 Kľúčovým aspektom veci je, že medzi sťažovateľkou a žalovanou bola v istom časovom úseku uzatvorená súkromnoprávna zmluva, ktorou sťažovateľka dala súhlas žalovanej na propagáciu jej produktu „XXXXXXXXXX“ spolu so zobrazením podobizne sťažovateľky na bilbordochoch a internetových stránkach žalovanej. Počiatkom právneho vzťahu medzi sťažovateľkou a žalovanou bol zmluvný vzťah komerčného (súkromnoprávneho) odplatného charakteru, v ktorom sťažovateľka udelila žalovanej súhlas, aby počas trvania zmluvného vzťahu použila podobizeň sťažovateľky na propagáciu produktov na bilbordochoch a internetových stránkach žalovanej.

8.5 Otázkou následne zostáva, či po uplynutí času, na ktorý bol zmluvný vzťah medzi sťažovateľkou a žalovanou uzatvorený (do 30. septembra 2012), možno ďalšie používanie podobizne sťažovateľky žalovanou na propagáciu jej produktov (teda konanie žalovanej v rámci výkonu jej práva na podnikanie) považovať za zásah do ústavného práva na ochranu osobnosti, alebo je potrebné na toto porušenie práva zo strany žalovanej nazerať prizmou iných právnych inštitútov a prostriedkov ochrany. Ako ústavný súd už v predchádzajúcej vete uviedol, konanie žalovanej ako podnikateľského subjektu spočívajúce vo využívaní

podobizne sťažovateľky na komerčnú propagáciu jej produktov na komerčnom trhu (v rámci výkonu podnikania) po ukončení zmluvného vzťahu medzi žalovanou a sťažovateľkou (po 30. septembri 2012) možno považovať za porušenie práv sťažovateľky a konanie bezprávne. Podľa názoru ústavného súdu, ktorý je zhodný s názorom všeobecných súdov, takéto konanie oprávňuje sťažovateľku domáhať sa proti žalovanej ukončenia takéhoto protiprávneho konania (napr. zdržovacia žaloba) a/alebo uplatniť prípadne majetkovoprávne (finančné) nároky proti žalovanej z titulu bezdôvodného obohatenia či nároky odvodené z právnej skutočnosti nesenia zodpovednosti žalovanej za porušenie noriem súkromného (občianskeho) práva a pod. Konanie (protiprávne) žalovanej však vzhľadom na predchádzajúci súhlas sťažovateľky s použitím jej podobizne na propagáciu produktov žalovanej daný v rámci zmluvného odplatného vzťahu uzatvoreného na istý časový úsek (do 30. septembra 2012) medzi ňou a žalovanou nemožno považovať za protiprávne konanie takej intenzity, že by došlo k zásahu do (či porušeniu) ústavných osobnostných práv sťažovateľky tak, ako sa toho sťažovateľka domáhala žalobou o ochranu osobnosti pred všeobecnými súdmi a následne pred ústavným súdom. Sťažovateľka mala a má z dôvodu protiprávneho konania žalovanej k dispozícii iné, náležitejšie právne prostriedky ochrany jej subjektívnych práv, ktoré jej súkromné (občianske) právo dáva k dispozícii pri opísanom protiprávnom konaní žalovanej.

8.6 Z tohto pohľadu sú závery krajského súdu ústavne korektné a nenesú záťaž porušenia ústavných práv sťažovateľky. Rovnako závery krajského súdu k ďalším otázkam dokazovania a argumentácie sťažovateľky týkajúcej sa prezentácie „afrodiziák“ žalovanou za údajného použitia podobizne sťažovateľky ústavný súd vyhodnotil ako dostatočné a odôvodnené. Dokazovanie a zisťovanie skutkového stavu je otázkou postupu všeobecných súdov v konaní, ústavný súd nie je skutkovým súdom a nie je oprávnený nahrádzať všeobecné súdy v tejto činnosti. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie aplikácie platného a účinného práva na dokázaný skutkový stav a posúdenie súladnosti súdmi vyvođených právnych záverov s ústavnými garanciami ústavných práv sťažovateľky.

8.7 Na základe prezentovaných konklúzií ústavný súd uzatvára, že sťažnosť bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, keďže ani po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie by vzhľadom na už

popísané východiská a závery nebolo možné ani hypoteticky dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou označených ústavných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018